

Vlaams
Parlement

ingediend op **716** (2015-2016) – Nr. 2
24 mei 2016 (2015-2016)

Verslag van de hoorzitting

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door Joris Poschet en Peter Wouters

over het ontwerp van decreet

houdende de erkenning en subsidiëring
van de georganiseerde sportsector

Samenstelling van de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media:

Voorzitter: Bart Caron.

Vaste leden:

Cathy Coudyser, Marius Meremans, Ann Soete, Wilfried Vandaele, Miranda Van Eetvelde, Herman Wynants;

Caroline Bastiaens, Karin Brouwers, Sabine de Bethune, Joris Poschet;

Lionel Bajart, Jean-Jacques De Gucht;

Yamila Idrissi, Katia Segers;

Bart Caron.

Plaatsvervangers:

Kathleen Krekels, Bart Nevens, Ludo Van Campenhout, Karl Vanlouwe, Manuela Van Werde, Peter Wouters;

Cindy Franssen, Tinne Rombouts, Koen Van den Heuvel, Johan Verstreken;

Rik Daems, Francesco Vanderjeugd;

Tine Soens, Freya Van den Bossche;

Imade Annouri.

Documenten in het dossier:

716 (2015-2016) – Nr. 1: Ontwerp van decreet

INHOUD

I.	De academische wereld	4
1.	Toelichting door professor Jeroen Scheerder.....	4
2.	Vragen en opmerkingen van de commissie.....	6
II.	Sporta, Wandelsport Vlaanderen, Sportievak en Koninklijke Vlaamse Voetbalbond.....	7
1.	Toelichting namens Sporta	7
2.	Toelichting namens Wandelsport Vlaanderen	8
3.	Toelichting namens Sportievak	10
4.	Toelichting namens de Koninklijke Vlaamse Voetbalbond	12
5.	Vragen en opmerkingen van de commissie.....	13
III.	Vlaamse Sportraad en Vlaamse Sportfederatie	16
1.	Toelichting namens de Vlaamse Sportraad	16
2.	Toelichting namens de Vlaamse Sportfederatie	18
3.	Vragen en opmerkingen van de commissie.....	20
IV.	Vlaamse Triatlon & Duatlon Liga, Voetbalfederatie Vlaanderen, Parantee en Blauwput Omnisport	21
1.	Toelichting namens de Vlaamse Triatlon & Duatlon Liga	21
2.	Toelichting namens Voetbalfederatie Vlaanderen.....	22
3.	Toelichting namens Parantee.....	23
4.	Toelichting namens Blauwput Omnisport.....	25
5.	Vragen en opmerkingen van de commissie.....	27
	Gebruikte afkortingen.....	29

Op donderdag 28 april 2016 hield de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media een hoorzitting over het ontwerp van decreet houdende de erkenning en subsidiëring van de georganiseerde sportsector.

I. De academische wereld

1. Toelichting door professor Jeroen Scheerder

Jeroen Scheerder, professor Sportbeleid aan de KU Leuven, duidt het ontwerp met de bevindingen van een onderzoek omtrent bestuurlijke en innovatieve aspecten van sportfederaties, dat op 27 april 2016 is afgerond.

Het ontwerp van decreet legt de focus op de efficiëntie, performantie en de responsabilisering van sportfederaties. Als onderzoeker is Jeroen Scheerder bijgevolg geïnteresseerd in een instrument om sportfederaties te beoordelen op hun performantie, efficiëntie, goed bestuur, innovatiegraad en kwaliteit van dienstverlening.

Goed bestuur, innovatie en kwaliteit van de dienstverlening vormen de drie parameters in de zogenaamde Leuvense GGISS-index. De index is toepasbaar op sportfederaties en clusters daarvan. Met die clusters doelt de professor op groepen als de recreatieve sportfederaties, de unisportfederaties en een aantal andere indelingen zoals bijvoorbeeld in functie van de grootte van federaties en hun financiële afhankelijkheid. Het onderzoek is gericht op toekenning van scores voor de vermelde parameters aan specifieke federaties of groepen daarvan. De volgende vraag is of die informatie relevant is voor een ontwerp van decreet en of het op basis daarvan kan worden bijgestuurd.

Het volledige rapport van Jeroen Scheerder, Elien Claes en Erik Thibaut is te downloaden op www.faber.kuleuven.be/bms. Het is een barometer van Vlaamse sportfederaties op basis van de genoemde index.

63 van de 65 uni- en recreatieve sportfederaties hebben de enquête beantwoord. Dat is een heel hoge responsgraad.

De keuze van de parameters is niet alleen gebaseerd op de doelstellingen van het voorliggende ontwerp maar ook op de historiek van de voorgaande decreten. Het huidige decreet is sterk gericht op de kwaliteit van de dienstverlening, een trend uit de jaren negentig die is verankerd in de eerste versie van 1999 en vervolgens bevestigd in het decreet van 2001, dat tot op heden van toepassing is.

Het nieuwe ontwerp zet sterk in op het aspect deugdelijk bestuur. Voor de toekomst verwacht de professor een toenemende focus op innovatie. Vandaar dat ook dat aspect als parameter is opgenomen.

Binnen de drie vermelde parameters onderscheidt de spreker een aantal indicatoren:

- voor goed bestuur gaat het om transparantie, democratie, solidariteit en samenwerking;
- voor innovatie gaat het om de bereidheid tot veranderen, het ondernemerschap, de kennisontwikkeling en het strategische management;
- voor dienstverlening gaat het om de positionering, het personeelsbeleid, het dienstenbeleid, de kwaliteit van de dienstverlening en de communicatieve competenties.

Voor de parameter goed bestuur blijkt de spreiding tussen de hoogste en laagste scores het grootst. Op dat vlak blijkt dus nog het meeste werk aan de winkel

voor de federaties. Jeroen Scheerder vindt de aandacht van het ontwerp van decreet voor deugdelijk bestuur dan ook terecht. Ook op de twee andere parameters is de spreiding overigens niet gering, namelijk 30 percent voor innovatie en 42 percent voor de dienstverlening.

Binnen deugdelijk bestuur vormen solidariteit en samenwerkingsverbanden de indicatoren waarop federaties zwakker scoren. Binnen innovatie vallen de laagste scores te noteren voor veranderingsbereidheid en ondernemerschap. Wat de dienstverlening betreft, zijn er geen grote verschillen waar te nemen tussen de respectieve indicatoren.

Het onderzoek is niet enkel gebaseerd op zelfevaluatie door de federaties, maar ook op objectief onderzoeksmateriaal: een analyse van de statuten en websites van de federaties. De laagste scores halen de federaties op de indicator 'checks and balances' en met name op de systemen voor interne controle en evenwicht. Hun democratische gehalte en transparantie scoren beduidend hoger.

Minder dan een derde van de onderzochte federaties maakt een beleidsplan publiek via de website.

Minder dan een kwart communiceert over de aanwezigheid van regels betreffende belangenvermenging.

Maar één op tien federaties verklaart via statuten of website dat bestuursleden met een ethische code moeten instemmen.

Slechts 2 percent communiceert het bestaan van richtlijnen voor genderpariteit bij bestuursleden.

Naast die lage scores behaalden de onderzochte federaties ook hoge scores, onder meer met betrekking tot hun besluitvormingsproces en betwistingsmogelijkheden.

Vervolgens diversifieert Jeroen Scheerder tussen unisportfederaties en recreatieve sportfederaties. Een belangrijke conclusie van het onderzoek is dat deugdelijk bestuur voor de unisportfederaties een aandachtspunt vormt. Op het vlak van innovatie scoren de recreatieve federaties dan weer beduidend zwakker dan de unisportfederaties, met name voor hun veranderingsbereidheid. Voor solidariteit, doelgroepenbeleid en samenwerkingsverbanden scoren de unisportfederaties veel lager dan de recreatieve sportfederaties.

De volgende diversificatie verricht de spreker op basis van de indeling in het voorliggende ontwerp van decreet, met naast de unisportfederaties de multisportfederaties, of voorlopig als 'URE's' en 'MRE's' omschreven sportfederaties. De multisportfederaties scoren beduidend hoger voor deugdelijk bestuur en dienstverlening, en de unisportfederaties voor innovatie.

Een andere basis voor een indeling is de afhankelijkheid van overheidssubsidies. Naarmate sportfederaties daarvan meer afhankelijk zijn, scoren ze zwakker op de totale GGISS-index. Voor de decreetgever is dat wellicht relevante informatie.

Nog een ander criterium is de grootte van de federatie. Grote federaties blijken voor de drie parameters slagvaardiger dan kleine. Hoe groter de federatie, hoe hoger de kans op een goede score.

Samengevat scoren de volgende categorieën het hoogst voor de parameter deugdelijk bestuur: multisportfederaties, federaties met een doelgroepenbeleid,

federaties met een genderevenwicht in hun ledenbestand, en federaties met een lage afhankelijkheid van overheidssteun.

Voor de parameter innovatie scoren de unisportfederaties, de grote federaties en opnieuw de federaties met een lage afhankelijkheid van overheidsmiddelen het hoogst. Dat geldt met name ook voor de topsportfederaties. Wellicht gaan topsport en innovatie hand in hand, oppert Jeroen Scheerder.

Voor de parameter dienstverlening scoren multisportfederaties en federaties met een lage afhankelijkheid van overheidsmiddelen het hoogst, net als federaties die veel concurrentie ervaren.

Voor het totaal blijkt de grootte van de federatie recht evenredig met de kans op hoge scores. Ook de concurrentie is recht evenredig met de scores, terwijl de afhankelijkheid van overheidsmiddelen er omgekeerd evenredig mee is. Opvallend genoeg is ook het aandeel van jongeren tot en met achttien jaar omgekeerd evenredig met de scores op de GGISS-index.

Op de initiële vraag of de studie relevant materiaal oplevert voor een decreet, acht de professor een positief antwoord mogelijk. Ook in verband met de parameters deugdelijk bestuur, innovatie en dienstverlening blijken de resultaten zinvol te zijn met betrekking tot het voorliggende ontwerp van decreet.

2. Vragen en opmerkingen van de commissie

Joris Poschet gaat in op de hoge verbeteringsmarge van alle soorten federaties, maar vooral bij de unisportfederaties, op het vlak van samenwerking. Reikt het ontwerp van decreet ter zake oplossingen aan?

Ten tweede polst het commissielid naar een verklaring voor het toch wel frappante samengaan van een hoge afhankelijkheid van overheidsmiddelen met een zwakke score voor deugdelijk bestuur. Biedt het ontwerp van decreet op dat vlak enig soelaas?

Lionel Bajart brengt het belang van concurrentie dat het onderzoek aan het licht heeft gebracht, in verband met de eerdere kritiek op het principe van één federatie per sporttak. Vindt Jeroen Scheerder in het voorliggende ontwerp genoeg garanties tegen potentieel nefaste effecten of blijft hij bij zijn eerdere kritiek?

Hoe kunnen we zonder quota een grotere gendergelijkheid in raden van bestuur bewerkstelligen?

Bij die laatste vraag sluit *Imade Annouri* zich aan. Voorts vraagt hij een verklaring van het betere bereik van kansengroepen door recreatieve sportfederaties. In het licht van de gewenste bescherming van het recreatief sportaanbod is dat een extra argument pro.

Op de vraag van Joris Poschet over het aspect samenwerking in het ontwerp van decreet antwoordt *Jeroen Scheerder* dat men werk wil maken van een a-tot-z-aanbod voor bijvoorbeeld beide geslachten en verschillende leeftijden en sociale groepen. Het is niet aan hem om de slaagkansen te beoordelen, maar de professor vindt alvast dat er een goede aanzet is. Nu al voltrekken zich fusies bij vooral de multisportfederaties. Op het vlak van efficiëntie en samenwerking brengt het decreet dus al vooruitgang mee voor het is goedgekeurd en wordt uitgevoerd.

De omgekeerde evenredigheid van de scores met de subsidiebehoefte is een opmerkelijk resultaat, erkent de professor. Hij vermoedt dat sportfederaties in het verleden nauwelijks werden aangesproken op de voorwaarden die het ontwerp van decreet nu als belangrijk naar voren schuift. De resultaten van het onderzoek tonen alvast aan dat de overheid een tool in handen heeft om waar wenselijk en nodig bij te sturen.

Het principe van één federatie per sporttak is niet noodzakelijk strijdig met het belang van concurrentie. Concurrentie speelt zich niet noodzakelijk af op het niveau van federaties, maar kan ook te maken hebben met de aanwezigheid van ander aanbod, van commerciële spelers maar ook van ziekenfondsen, het onderwijs enzovoort.

Wat de genderpariteit in de raden van bestuur betreft, vindt Jeroen Scheerder het geen taak voor de overheid om quota op te leggen. De aard van de sport is bovendien ook bepalend voor de participatie van een bepaald geslacht. Gymnastiek is populairder bij vrouwen, voetbal blijft een typische mannensport. Dat zal niet alleen tot uiting komen in het ledenbestand maar ook in het bestuur. De professor pleit voor de nodige voorzichtigheid met betrekking tot eventuele decretale aansturing op dit vlak. Anderzijds heeft onderzoek in het bedrijfsleven aangetoond dat een hogere gendergelijkheid een organisatie ten goede komt. Daar kunnen ook voor de sportsector mooie kansen liggen.

Op de vraag van Imade Annouri antwoordt Jeroen Scheerder dat hij in het kader van de vermelde studie liever spreekt over het meer algemene 'doelgroepen' dan over 'kansengroepen'. Mensen in armoede zijn een kansengroep, maar dat geldt bijvoorbeeld heel wat minder voor senioren. De spreker is niet verwonderd dat de recreatieve federaties op dat vlak het best scoren, gezien hun jarenlange traditie. Voor de unisportfederaties zal het een uitdaging zijn om daar evenzeer werk van te maken. Dat lijkt alvast de doelstelling van de minister. Misschien hoeft de verantwoordelijkheid niet helemaal bij de unisportfederaties zelf te worden gelegd, maar ligt de oplossing in synergieën en in convenants tussen federaties.

De professor besluit dat de unisportfederaties en multisportfederaties van elkaar kunnen leren en dat beide hun voordeel kunnen doen met de expertise van de ander.

II. Sporta, Wandelsport Vlaanderen, Sportievak en Koninklijke Vlaamse Voetbalbond

1. Toelichting namens Sporta

Jo Schreurs, algemeen directeur van Sporta, verklaart dat Sporta net als heel wat andere Vlaamse sportactoren perfect kon leven met het eerste voorontwerp van decreet. Vergeleken daarmee is het voorliggende ontwerp echter op een aantal punten gewijzigd. Volgens Jo Schreurs is het resultaat beduidend minder goed dan de oorspronkelijke tekst. Dat geldt met name voor de rationalisering en voor de subsidieparameters. De spreker heeft er begrip voor dat de rationalisering in de recreatieve sportfederaties meer kansen biedt. Hij vindt het dan ook normaal om daar die rationalisering door te voeren. Gezien hun parallelle missies en visies ontstaan daar meer kansen door de vorming van grotere gehelen. Het voorstel om de subsidiedrempel te verlagen van 30.000 naar 10.000 leden, noemt de spreker echter een gemiste kans met het oog op het rendement van de beschikbare middelen.

30.000 leden moet perfect haalbaar zijn voor multisportfederaties die de krachten willen bundelen met het oog op kwaliteitsvol beleid. Zelf beschikt Sporta

over de nodige ervaring op dat vlak. In 2008 is de organisatie, die toen ongeveer 30.000 leden had, gefusioneerd met Sporcrea, dat er 25.000 had. Zo groeide de federatie aan tot 55.000 leden. Na de fusie met Gym en Dans in 2015 groeide dit aantal aan met nog ruim 6000 leden. Door de fusies kwam het ledenaantal van Sporta in de buurt van 65.000. Door de degelijke werking op het veld zijn ook weer heel wat nieuwe clubs aangesloten. Het huidige ledenaantal benadert 75.000. Sporta ervaart de meerwaarde van een groter geheel. In die context is 30.000 leden een absoluut minimum.

Voorts merkt de spreker op dat er geen rationalisering van unisportfederaties aan de orde is. Hij heeft er begrip voor dat de fusies daar moeilijker liggen. De accenten liggen er anders, bijvoorbeeld op prestatiebevordering. Voor verschillende disciplines zijn inderdaad verschillende vormen van expertise nodig. Toch is ook daar rationalisering wenselijk. Het moet toch mogelijk zijn om de ondersteunende diensten van verscheidene kleinere unisportfederaties te clusteren. Dat zou meer middelen beschikbaar maken voor een kwaliteitsvol algemeen sportbeleid.

Ook met betrekking tot de sportkampen bepleit de spreker een rationalisering van de organisatie. Jo Schreurs beschouwt het in die zin als een meerwaarde dat de organisatie van sportkampen exclusief aan de multisportfederaties zou toekomen. Topsport is terecht het exclusieve domein van de unisportfederaties, maar van sportkampen heeft een multisportorganisatie als Sporta haar corebusiness gemaakt. Ze heeft daarvoor haar eigen boekingdienst, marketing, monitorendienst en -administratie en website. Unisportfederaties zouden hiervan beter helemaal worden vrijgesteld. De multisportfederaties zouden dan perfect met hen kunnen samenwerken om voor hun sporttak sportkampen aan te bieden, waarbij de unisportfederatie enkel de sporttechnische expertise aanreikt en de multisportfederatie het overige voor haar rekening neemt. Dergelijke samenwerking kan verder vorm krijgen in nieuwe convenants, wat de beleidsvisie 'door samenspel scoren' extra invulling zou geven.

Met betrekking tot de subsidieparameters lag de oorspronkelijke focus op meerdere outputindicatoren, maar ook dat element is teruggeschoefd. Nu komt de focus op het aantal gediplomeerde trainers en het aantal kaderopleidingen. Die focus is terecht maar het mag niet de enige zijn. Sporta streeft er daarnaast naar om ook de niet-sporter aan het sporten te krijgen. Dat veronderstelt aandacht voor sportbeleving, creativiteit, flexibiliteit en laagdrempeligheid. De sporter moet er goesting in krijgen, zodat hij participeert en blijft sporten.

Als conclusie poneert Jo Schreurs dat er kansen zijn gemist op het vlak van rationalisering, namelijk met betrekking tot de drempel van 30.000 leden, de clustervorming van unisportfederaties en de organisaties van sportkampen. De spreker pleit voor meer subsidieparameters, met het oog op een nog sterker beleidsplan gericht op verhoogde sportparticipatie.

2. Toelichting namens Wandelsport Vlaanderen

Jef Joosten, voorzitter van Wandelsport Vlaanderen, legt uit dat zijn organisatie een fusie is van de drie wandelsportfederaties AKTIVIA, Vlaamse Wandelfederatie, en Vrije Vlaamse Recreatiesporten. Hoewel hun activiteiten voor 95 percent overeenstemden, ze een gezamenlijke kalender hadden en vaak samenwerkten, was er sprake van concurrentie. Jarenlang waren er twee en later zelfs drie federaties. Samen vertegenwoordigden ze 340 clubs. Ze gaven een gezamenlijke kalender uit, maar er waren drie secretariaten en raden van bestuur, met verschillend beleid tot gevolg. De ene noemde zijn benadering professioneel, de andere conservatief. De ene huldigde de visie dat er kon worden geïnvesteerd en dat dit mocht worden doorgerekend aan de leden. Voor de andere moest een

sport voor allen zo goedkoop mogelijk zijn. In sommige kringen klonk winst als vloeken in de kerk.

Vanzelfsprekend was een fusie dus niet, maar toch is ze verwezenlijkt. De profetie van het nieuwe decreet en de financiële gevolgen bij ontstentenis van een fusie, gaven de doorslag. Dat betekent niet dat Wandelsport Vlaanderen ontevreden zou zijn. Wel wil Jef Joosten fusiekandidaten waarschuwen voor mogelijke valkuilen. Ten eerste is fusie een werk van lange adem. De twee jaar die de wandelsportfederaties ervoor hebben uitgetrokken, bleken eigenlijk nog te kort. Ten tweede is een goede juridische en financiële begeleiding onontbeerlijk. De keuze van de wandelsportfederaties voor een fusie in continuïteit – juridisch een nieuw begrip – had als groot voordeel dat de drie balansen kunnen worden bijeengebracht en dat men vanaf daar kon voortwerken. Voor de federaties, clubs en beheerders heeft dat heel wat emotionele hinderpalen uit de weg geruimd.

De nieuwe federatie heeft heel wat werk gestoken in haar huishoudelijk reglement en het arbeidsreglement voor haar personeel, dat per slot van rekening afkomstig was van drie verschillende secretariaten met elk eigen extralegale voordelen. Ook aan de communicatie met de verschillende geledingen en structuren van de organisaties heeft ze de nodige zorg besteed. Tegen de fusie op zich waren maar weinigen gekant, en op het einde zelfs helemaal niemand meer. Logisch en rationeel gezien is één federatie nu eenmaal beter. Maar operationeel lag dit heel wat minder voor de hand, met elk van de volgende aspecten in drievoud: culturen, visies, methodes, secretariaten, huishoudelijke reglementen, prijszettingen voor clubs en wandelaars, relaties met sponsors en verzekeringen. Dit alles integreren is een werk van lange adem.

In de voorbereiding hebben de betrokkenen zich laten assisteren door het toenmalige Bloso. Ze hebben onmiddellijk geopteerd voor een paritaire samenstelling, ondanks de aanzienlijke grootteverschillen van de respectieve federaties. Vanaf het begin zijn medewerkers-beheerders in de bespreking betrokken.

Financiële ondersteuning is bij een fusieoperatie geen overbodige luxe. De ervaring heeft geleerd dat er geen sprake is van een besparing op korte termijn. Nieuwe ICT, een nieuw logo en nieuw materiaal kosten federaties hopen geld.

Een fusie legt een hoge druk op het personeel. Voortaan werkt het personeel nog op twee in plaats van drie secretariaten, namelijk in Hasselt en Maldegem. Gezien de cao en de woonplaats van de medewerkers was dat juridisch en menselijk de enige aanvaardbare oplossing. De nieuwe federatie heeft al het personeel behouden en kan het ook niet met minder stellen als ze de kwaliteit wil handhaven. Ook het personeel moet bovendien vaak vergaderen om de violen gelijk te stemmen.

Er is een spanningsveld tussen aan de ene kant de bestuurders met al hun jarenlang opgebouwde ervaring als vrijwilliger in dienst van de club, en anderzijds de betaalde medewerkers, die meestal jong zijn en op heel wat kennis kunnen bogen.

In het kader van de subsidiepijler deugdelijk bestuur streeft men mogelijk naar een verandering in de beleidsstructuur van onze federaties, naar Nederlands model. Daar staat een afgevaardigd beheerder in voor het dagelijkse bestuur en treedt de raad van bestuur veeleer als raad van toezicht op. Dat kan een heel gunstige evolutie inhouden maar is voor vele federaties op dit moment financieel niet haalbaar. Dergelijke CEO's zijn doorgaans niet bereid om voor een onkostenvergoeding op te dagen, zoals de meeste bestuurders dat vandaag wel doen.

Wandelsport Vlaanderen is zich almaar uitdrukkelijker op de kaart aan het zetten. Er komen steeds nieuwe clubs. Sponsors vinden de federatie. Er komen samenwerkingsakkoorden met nieuwe partners om elkaar op verscheidene terreinen aan te vullen. Als het om wandelen gaat, wil de federatie een aanspreekpunt zijn.

Het ontwerp van decreet streeft ook naar minder administratieve lasten, wat Jef Joosten toejuicht hoewel hij bij bepaalde datums wel vraagtekens plaatst. Zo zal het voor velen niet haalbaar zijn om al op 1 september 2016 een degelijk beleidsplan voor te leggen.

De korf in de subsidiëring roept eveneens vragen op. De begrippen en pijlers op basis van kwaliteit vormen een grote grijze zone. In deze context linkt het ontwerp kwaliteit veelal aan het aantal gekwalificeerde trainers met een VTS-diploma. Dat zou Wandelsport Vlaanderen ruimer opgevat willen zien. Voor recreatiesport zijn hooggekwalificeerde trainers lang niet zo belangrijk als voor competitiesport. Laagdrempelige opleidingen voor vitale opdrachten als wandelbegeleider en parcoursbouwer komen niet in aanmerking voor subsidiëring. Een korte opleiding van één of twee dagen, met een tweejaarlijkse terugkomdag, kan aanleiding geven om de betrokkenen een licentie te bezorgen. Als dit kon worden gehonoreerd, zouden de federaties meer ruimte krijgen.

Kwaliteit is immers niet beperkt tot het niveau van de trainers maar uit zich in de wandelsport ook in het aanbod, de degelijke organisatie en de aspecten cultuur, toerisme en sport voor iedereen. Meer dan 1800 tochten vinden meer dan 2 miljoen wandelaars, zowel jong als oud. Meer dan 60.000 leden zijn aangesloten. Dat is waar Wandelsport Vlaanderen voor staat.

3. Toelichting namens Sportievak

Jan Bonnarens, bestuurder van Sportievak, zal elementen uit het betoog van zijn voorgangers aanvullen met enkele vaststellingen, en daaraan constructieve voorstellen koppelen om het voorliggende ontwerp van decreet bij te sturen.

Ten eerste is de spreker van oordeel dat de rationalisering alleen in de recreatiesport wordt gerealiseerd. De drempel van 10.000 noemt hij arbitrair, net als de eerder voorgestelde 30.000 overigens. Voor de meeste recreatieve federaties komt ook die 10.000 neer op een verdubbeling van de huidige norm. Bovendien moeten ze ook nog eens beschikken over vijf sporttakken met minstens 1000 leden. Die keuze staat lijnrecht tegenover wat unisportfederaties in de toekomst moeten doen: een aanbod van a tot z, wat wellicht neerkomt op een aanbod op alle niveaus voor alle leeftijden enzovoort. Vandaag kan iemand daarvoor bij een recreatieve federatie terecht als een unisportfederatie er niet over beschikt. Het ontwerp zal dus concurrentie en gehengel tussen verschillende soorten federaties doen ontstaan. De recreatieve federaties zullen moeten zorgen dat ze hun 1000 beoefenaars van een bepaalde sport behouden of met andere federaties een ruilhandel moeten organiseren.

Tienduizenden sporters die zijn aangesloten bij een recreatieve federatie, blijven in het ongewisse over hun toekomstige ondersteuning. Personeelsleden kampen met vele vragen over hun toekomst. Ze staan als het ware in de kou.

Rationalisering is een terecht streven, maar mag niet louter op de kap van de recreatieve federaties worden gerealiseerd. Jan Bonnarens wijst er in dat verband op dat die federaties in 2014 maar 30 percent van de subsidies hebben ontvangen. Aan de overige 70 percent wordt in verhouding nauwelijks getornd. Als voor een unisportfederatie de drempel op maar 500 of zelfs 1500 leden ligt, is

het dan niet nuttig om daar incentives tot samenwerking en rationalisering te plaatsen? Dat zou toch alle sporters ten goede komen?

Nu staan een aantal huwelijken en fusies op stapel. Sommige lijken te slagen, andere zijn al in het verleden tot stand gekomen, waarschijnlijk op vrijwillige basis. Nog andere huwelijken zijn in de maak of zullen niet doorgaan. Sport Vlaanderen lijkt enigszins de rol van relatiebureau voor gedwongen huwelijken te spelen.

Jan Bonnarens stelt voor om het ontwerp te vereenvoudigen. Het zou inderdaad moeten uitgaan van 10.000 leden voor multisportfederaties, zonder echter de spreiding over minstens vijf sporttakken op te leggen. Dat zou de concurrentie uitschakelen.

Voor unisportfederaties zou de drempel op 1500 leden moeten liggen, zonder verdere opdeling. Die opdeling in A1, A2 en B is immers louter gebaseerd op de affiliatie van de internationale federaties van de respectieve sporten bij SportAccord. Jan Bonnarens noemt dat overbodig. Waarom dergelijke internationale structuren het Vlaamse sportbeleid laten bepalen? Veel eenvoudiger ware om het enkel over uni- en multisportfederaties te hebben. Dan zou een uitvoeringsbesluit de nodige keuzes met betrekking tot de ondersteuning van topsport kunnen bevatten. Het gaat dan over de keuze van aanvullende subsidies naar aanleiding van Olympische Spelen en Europese en wereldkampioenschappen. In dat geval raken ook geen federaties uitgesloten, wat met de voorliggende regeling wel zal gebeuren.

Ropeskipping is een jonge succesvolle sport. Intussen zijn er 7000 aangesloten beoefenaars. In het huidige decreet lag de drempel op 5000. Elk jaar levert de sport ons land een karrevracht EK- en WK-medailles op, en worden beoefenaars gelauwerd op het Vlaams Sportjuweel. Nu moeten ze plots Unisport B worden en 30.000 leden hebben. De sport wordt zwaar afgestraft en komt niet langer in aanmerking voor de aanvullende opdracht topsport.

Padel is een laagdrempelige sport, die nog maar vier jaar geleden in Vlaanderen is geïntroduceerd. Ook hier geldt de drempel van 30.000 leden voor erkenning als Unisport B. Als een sport met een zo sterke expansie pas vanaf 30.000 leden in aanmerking komt voor subsidies, laat ons beleid na de innovatie in de sport te ondersteunen. Bovendien kan deze sport geen enkele aanspraak maken op de aanvullende subsidiëring voor topsportwerking. Nochtans heeft in 2015 al een Belgisch team deelgenomen aan een WK. Ondanks de in februari 2015 ingediende en sedertdien vaak herhaalde aanvraag ontbreekt padel nog steeds op de bestaande sporttakkenlijst. Het ontbreekt op dat vlak zelfs aan enig nieuws. Waar blijft trouwens die sporttakkenlijst, vraag de spreker zich af.

Net als Jef Joosten vindt Jan Bonnarens de deadline van 1 september 2016 voor een beleidsplan onrealistisch voor federaties die nog geen fusie of samenwerkingsakkoord tot stand hebben gebracht. Daarvoor is minstens twee en mogelijk zelfs vier jaar nodig.

Voorts vraagt de spreker om alle federaties gelijk te behandelen. Het beleid moet zorgen voor incentives met het oog op fusies in alle federaties, en voor begeleiding daarvan. Mits een redelijke termijn wordt dan een vlotte hertekening van het landschap met de nodige efficiëntiewinsten mogelijk.

Jan Bonnarens is niet tegen een nieuw decreet gekant, en erkent het nut van rationalisering. Als voorzitter van de Vlaamse Minivoetbalfederatie leidt hij overigens ook een organisatie die zich heel welwillend opstelt ten opzichte van een fusie. Het ontwerp bevat positieve elementen maar kan veel beter. De

noodzakelijke rationalisering mag geen allesoverheersende dwanggedachte worden. Niet huwelijken afdwingen is de boodschap, wel incentives geven voor iedereen, net als een beetje meer tijd. De spreker vraagt om alle federaties gelijk te behandelen en om een transparante indeling te maken in uni- en multisportfederaties op basis van een geactualiseerde Vlaamse sporttakkenlijst.

4. Toelichting namens de Koninklijke Vlaamse Voetbalbond

Voorzitter *Yves Garnier* drukt namens de Koninklijke Vlaamse Voetbalbond begrip uit voor de nood aan een rationalisering van het federatielandschap. Hij staat achter de toenemende autonomie en grotere verantwoordelijkheid die het ontwerp van decreet de federaties toekent bij de organisatie van de sporters en de ondersteuning van de sporters en hun clubs. De nadruk komt voortaan minder op administratie en meer op goed beleid, wat de spreker overtuigt van de kansen die het ontwerp alle sporters in Vlaanderen biedt.

Maar helaas veroorzaakt het voorliggende ontwerp ook heel wat onrust en ongenoegen bij nogal wat recreatieve sportfederaties. De strikte timing ontnemt de verschillende partners de tijd om belangrijke zaken grondig te bespreken en te onderhandelen. De grote impact van de competitieve unisportfederaties, die uit het ontwerp een sterke onderhandelingspositie kunnen puren, dreigt de rationalisering helemaal op de kap van de recreatieve federaties te doen verlopen. De unirecreatieve sportfederaties voelen zich onvoldoende gesteund. Dat schaadt bij hen het vertrouwen, terwijl dat net nodig is voor toekomstige onderhandelingen.

Alle federaties in fusieonderhandelingen verwachten een coachende rol van de overheid, die over hun belangen waakt.

In principe bevat het ontwerp van decreet voldoende garanties voor fuserende recreatieve unisportfederaties om hun rol ten aanzien van de recreatieve sporter te blijven waarnemen. De praktijk in het voetbal leert echter dat de unisportfederatie daar meestal haar wil oplegt aan de fuserende recreatieve unisportfederaties. De KVV vindt noch in het voorstel van statuut, noch in het ontwerp van organogram van de nieuwe voetbalfederatie de vermelde waarborgen terug. De indruk van de KVV is dat hier niet zozeer sprake is van een fusie met wederzijds respect, maar veeleer van een opslorping door de erkende unisportfederatie.

Toch blijft de KVV bereid om mee te bouwen aan een volwaardige Vlaamse voetbalfederatie, zij het niet onder de voorwaarden die ze nu opgedrongen krijgt. Moeilijk heeft ze het bijvoorbeeld met het behoud van de financiële statuten van de unisportfederatie omwille van haar binding met en financiële steun uit de KBVB. Weliswaar wordt de naam van de nieuwe federatie aangepast, maar het ondernemingsnummer blijft behouden omwille van het gunstige specifieke btw-statuuut. In de raad van bestuur zijn twaalf van de vijftien leden vertegenwoordigers van de unisportfederatie. Hetzelfde geldt voor twee derde van de algemene vergadering. In die structuren dreigt de rol van de KVV snel uitgespeeld te zijn.

In het organogram komt het recreatieve amateurvoetbal helemaal in de verdrukking. De KVV verwacht dat dit nadelig zal uitvallen voor de werking van de nieuwe voetbalfederatie. Niet alleen de raad van bestuur van de KVV, maar ook haar clubs, die overigens goed zijn geïnformeerd over het ontwerp van decreet en de onderhandelingen daaromtrent, hebben hun ongerustheid geuit. Na ruim vijf maanden onderhandelen vinden de clubs de voortzetting van een recreatieve amateurvoetbalwerking nog steeds onvoldoende gewaarborgd. Vandaar hun bijna unanieme verzet en beoordeling van het voorliggende als onvoldoende.

De KVV heeft meer dan 22.000 leden en bestaat al 108 jaar. De gewijzigde maatschappelijke omstandigheden maken nu echter dat over een paar maanden een punt wordt gezet achter dit mooie verhaal. Nochtans heeft de KVV in de periode dat ze subsidies heeft gekregen, steeds geijverd om die middelen zinvol te investeren in clubs en sporters. De clubs rekenen er nu dan ook op dat niet alleen de waarden maar ook de eigenheid van de KVV en haar inzet voor de recreatieve voetballer, terug te vinden zullen zijn in de structuren en de werking van de fusiefederatie. Bovendien willen haar verantwoordelijken en vrijwilligers hun schouders zetten onder een constructie met voldoende waarborgen voor de sportieve ontplooiing van die recreatieve voetballer.

5. Vragen en opmerkingen van de commissie

Imade Annouri treedt de bewering van Jef Joosten bij over emotionele valkuilen bij een fusie, die men bijgevolg niet mag forceren en die de nodige tijd vergt. Dat een nieuw decreet een goede zaak is, lijkt niemand te betwisten, maar iedereen wijst erop dat er voor de uitvoering meer tijd nodig is. Jan Bonnarens maakte gewag van twee tot vier jaar. Voorts vroeg hij om alle federaties gelijk te behandelen en qua incentives en begeleiding de recreatieve federaties niet te discrimineren. Is Jan Bonnarens ervan overtuigd dat dit ontwerp onder die voorwaarden met goed gevolg kan worden uitgevoerd?

Yves Garnier klaagt over een gebrek aan garanties voor de KVV in de statuten van de nieuwe voetbalfederatie. Op welke garanties rekent hij concreet?

Herman Wynants wijst Jo Schreurs erop dat het ontwerp van decreet niet langer op personeelsverplichtingen is gefocust. Kunnen de unisportfederaties daardoor niet gemakkelijker initiatieven samen realiseren die ze nu elk apart moeten aanbieden?

Bij Jan Bonnarens polst Herman Wynants naar een mogelijke contradictie tussen de heel positieve opstelling van de Vlaamse Minivoetbalfederatie die hij voorzit, en de negatieve van Sportevak die hij vandaag als lid van de raad van bestuur vertegenwoordigt.

Om een multisportfederatie te kunnen zijn, moet die toch altijd een minimum aantal sporten met elk een zeker aantal leden onder haar vleugels hebben?

Zouden sporten in afwachting van de internationale erkenning niet terechtkunnen bij federaties van verwante sporttakken, bijvoorbeeld ropeskipping bij gymnastiek en padel bij tennis?

Wat was de concrete reden waarom de KVV niet wil instappen in de fusie met de VFV?

Joris Poschet gaat in op de kritiek van Jo Schreurs op de daling van de drempel van 30.000 naar 10.000 leden. Hoeveel extra multisportfederaties halen daardoor alsnog de drempel?

Wandelsport Vlaanderen bracht een heel positief fusieverhaal, terwijl daarvan in de voetbalsport geen sprake is. Algemeen is wel de kritiek op de timing. Joris Poschet stelt voor om die nog eens onder de loop te nemen met het oog op een fusie in continuïteit veeleer dan door opsorping.

Artikel 17 van het ontwerp van decreet regelt de samenwerkingsovereenkomst. Moeten daar volgens de sprekers ook waarborgen inkomen met betrekking tot de vertegenwoordiging in de fusiefederaties? Bijvoorbeeld paritaire vertegenwoordiging, grendels, maxima? Hoe staat met name de KVV daartegenover?

Hoe evalueert Jef Joosten de rol van Sport Vlaanderen in de fusieoperatie van de wandelsportfederaties, onder andere in verband met de onontbeerlijke zakelijke en juridische ondersteuning?

In de ogen van de CD&V-fractie was het doel van het ontwerp van decreet niet in eerste instantie de rationalisering van het sportfederatielandschap maar veeleer de beschikbare middelen efficiënter besteden en meer mensen aan het sporten krijgen. Sporta wees op de mogelijkheid om met convenants te werken veeleer dan met fusies, bijvoorbeeld om sportkampen te organiseren. Hoe zien de anderen dat?

Gezien de financiële druk op unisportfederaties om te fusioneren wordt het hele door Vlaanderen erkende en gesubsidieerde sportlandschap ondergebracht in één federatie per sporttak, die dan vaak afhangt van één Belgische koepel. De pas aangekondigde sportfederatie Voetbal Vlaanderen zal voor haar statuten afhangen van de KBVB. Komt daardoor de band met het beleidsveld Sport niet onder druk? Dreigt het sportbeleid bijgevolg niet terug unitair te worden?

Jo Schreurs stelt dat het verschil tussen 30.000 en 10.000 leden als drempel uiteraard gevolgen zal hebben voor het aantal federaties. Juist daar schuilt de sterkte van de rationalisering. Sporta is door fusies een organisatie met 75.000 leden geworden en zou door verder te fuseren zelfs naar 100.000 leden kunnen gaan. Daardoor is de rationalisering er ver gevorderd.

Veerle Van Gulck, directeur Federatie van Sporta, verduidelijkt dat dertien recreatieve unisportfederaties zullen opgaan in een multi- of unisportfederatie. De verlaging van de drempel naar 10.000 leden zou een viertal federaties in staat stellen om toenadering te zoeken tot een andere multisportfederatie. De ervaring van Sporta leert echter dat grotere gehelen aanzienlijke efficiëntiewinst opleveren, en Sporta hoopt daarom nog meer federaties te kunnen aanspreken met het oog op een grotere organisatie.

Ten aanzien van Herman Wynants vermeldt *Veerle Van Gulck* dat samenwerking tussen multisportfederaties onderling of met unisportfederaties het mogelijk zou maken om met een gelijk aantal personeelsleden veel meer te realiseren ten gunste van de sporters. Een a-tot-z-aanbod zou dan ook mogelijk worden in de jeugdsport, seniorensport, sportkampen enzovoort.

Jan Bonnarens noemt meer tijd en incentives – naast financiële ook ondersteuning door financiële en juridische experts – evenwaardige condities voor het slagen van de onderneming. De mogelijkheid van degressieve subsidiëring zou voor net genoeg lichte dwang kunnen zorgen. Voor een oneindig rekken van de bestaande situatie wil de spreker allerm minst pleiten. Samenwerking, fusies en convenants zijn zeker noodzakelijk maar vergen een zekere tijd.

Tussen de standpunten van de organisaties waarin hij een mandaat heeft, ziet Jan Bonnarens geen conflict. Wat het minivoetbal betreft, scharen drie van de vijf federaties zich inderdaad achter het idee dat rationalisering een beter beleid ten aanzien van alle sporters zal opleveren. Daar staat ook Sportievak achter, al waarschuwt die organisatie dat bij een gebrek aan tijd en incentives gedwongen fusies uiteindelijk een negatief resultaat zullen opleveren.

Ropeskipping zou in principe terechtkunnen bij Gymfed. Wel bestaat er een internationale federatie voor ropeskipping en is de discipline als aparte sport opgenomen op de sporttakkenlijst. De gymnastiekfederatie zou daardoor niet langer een unisportfederatie zijn als ze met die federatie fusioneert. Samenwerking kan natuurlijk altijd. Voor padel geldt hetzelfde. Het is overigens geen tennis en zou net zo goed kunnen samenwerken met andere racketsporten als squash of

badminton. In het algemeen is Jan Bonnarens gewonnen voor spontane samenwerkingsverbanden tussen verwante sporttakken als die ontstaan door incentives en niet worden afgedwongen. Net dat laatste gebeurt nu wel.

Aan Joris Poschet antwoordt de spreker dat convenants, fusies en andere vormen van samenwerking voor alle sporters en betrokkenen hun nut kunnen hebben, ongeacht of dit tot uiting komt in de gehele structuur of in gezamenlijke organisatie van bepaalde aspecten. Ook hier geldt echter weer dat op te korte termijn afdwingen geen gunstig effect zal sorteren.

Op dit moment staan bepaalde federaties nog aan de zijlijn. Ze hebben geen enkel perspectief op een toekomstige fusie en dreigen geen tijd te hebben om de opties en alternatieven goed te overwegen.

Jef Joosten deelt mee dat de drie wandelsportfederaties samen naar Bloso zijn gestapt met hun vragen over de toekomst. Bloso heeft hen toen laten weten dat ze maar best binnen enkele jaren zouden fusioneren. In het andere geval zouden ze geen subsidies meer krijgen. De federaties hebben hierop positief willen reageren en hebben besloten om voor de fusie te gaan, al was de wil niet bij alle betrokken partijen even groot.

Gezien die mededeling hebben de federaties inderdaad de steun van Bloso gevraagd, aangezien ze hun raden van bestuur en clubs op hun beurt van de noodzaak van een fusie zouden moeten overtuigen. Tussen de federaties vond – logisch – wel degelijk concurrentie plaats.

Naast de ondersteuning vanuit het Bloso kwam er ook hulp van de boekhoudfirma van Wandelsport Vlaanderen. Haar juridische dienst stelde de 'fusie in continuïteit' voor, waarbij drie gelijkwaardige partners naar elkaar toegroeien en van opslorping geen sprake kan zijn. Zonder die constructie zou volgens Jef Joosten de fusie van de wandelsportfederaties onmogelijk zijn geweest. AKTIVIA, dat groter was dan de twee andere federaties samen, was bereid om niet meer mensen in het bestuur te brengen dan de twee respectieve partners. Die pariteit wordt ook na het voltrekken van de fusie nog twee jaar in een overgangsfase gehandhaafd. Vanaf dan worden de nieuwe raden van bestuur verkozen.

Door de fusie is het aantal mandaten in de eengemaakte raad van bestuur herleid tot 13, terwijl de federaties voorheen samen 31 bestuurders telden. Degenen die daardoor niet meer zetelen, zijn terechtgekomen in een raad van advies. Die raad bespreekt nog viermaal per jaar inhoudelijke dossiers, waardoor de betrokkenen niet overboord zijn gegooid. Fusie is nu eenmaal niet louter een zaak van cijfers maar ook van emotionele betrokkenheid.

Yves Garnier antwoordt op de vraag van Imade Annouri dat de VFV niet uitpakt met nieuwe statuten maar de oude heeft aangepast. Het blijft dezelfde vzw met hetzelfde ondernemingsnummer, om het nultarief op het vlak van btw niet in het gedrang te brengen. Voorts is er geen forfaitair samengestelde raad van bestuur. De oude entiteit heeft twaalf mandaten, de nieuwkomers krijgen er maar drie: één voor minivoetbal en twee voor het recreatieve voetbal. Dezelfde verhouding geldt voor de algemene vergadering. Van een paritaire samenstelling is geen sprake.

Met betrekking tot het organogram heeft de KVV steeds een verticale structuur bepleit, met naast topvoetbal en betaald voetbal ook recreanten en alle andere vormen zoals G-voetbal. In de plaats daarvan komt de structuur neer op veld-, zaal- en minivoetbal.

Het baart de KVV zorgen dat de nieuwe entiteit financieel deels afhankelijk zal zijn van de jaarlijkse dotatie van de KBVB. Omgekeerd zal de federatie de KBVB voor bepaalde diensten moeten betalen. Yves Garnier wil vooral transparantie.

De fusie zou een federatie met 250.000 leden opleveren, wat op Belgische en Vlaamse schaal enorm is.

Joris Poschet drukt zijn verbijstering uit over de manier waarop Bloso sportfederaties tot fusies aanzet, namelijk met het dreigement dat alle subsidiëring anders wegvalt, wat neerkomt op het mes op de keel. Dat doet Bloso al op een moment dat het betreffende decreet zich nog maar in de ontwerpfase bevindt en de parlementaire behandeling zelfs nog moet beginnen. Dat een administratie zo optreedt, kan voor *Joris Poschet* niet door de beugel.

Ook *Bart Caron* vraagt zich af of de conclusie niet moet zijn dat het parlement voor sommigen overbodig lijkt. *Lionel Bajart* sluit zich daarbij aan.

III. Vlaamse Sportraad en Vlaamse Sportfederatie

1. Toelichting namens de Vlaamse Sportraad

Voorzitter *Frank Bulcaen* zal het formele advies van de Vlaamse Sportraad van de SARC bij het voorontwerp van decreet toelichten. Dat advies heeft de raad op 11 december 2015 uitgebracht. Eerder was er al een advies van de Vlaamse Sportraad bij de zogenaamde bisconceptnota (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 460/1) van de Vlaamse Regering. Met betrekking tot het advies bij het ontwerp is de sportraad nagegaan of de mooie ambities uit die conceptnota een correcte vertaling hebben gekregen in het ontwerp.

Het advies bij het voorontwerp bestond uit twee delen. Het tweede deel was een artikelsgewijze commentaar, maar vandaag zal de voorzitter vooral het eerste deel toelichten: de thematische bespreking van de grote krijtlijnen.

Wat de rationalisering betreft, staat de raad positief tegenover het principe, zolang het niet tot een verarming van het sportlandschap of monopolies daarin leidt. De betreffende principes uit de conceptnota hebben hun weerslag gevonden in het ontwerp van decreet, maar de Vlaamse Sportraad mist enigszins de argumentatie. Op welke principes hebben administratie en kabinet zich gebaseerd in de vastlegging van de drempels? De raad heeft steeds gepleit om deze hoog genoeg te leggen om beleidseffecten mogelijk te maken. Een laag minimumaantal opleggen heeft geen zin als daardoor in de praktijk niets verandert. De Vlaamse Sportraad heeft dan ook steeds een ondergrens van 30.000 leden vooropgesteld. Hij vraagt in dat verband ook om incentives en bonussen bij de fusie van multisportfederaties en dus niet alleen bij de unisportfederaties.

Unisportfederaties krijgen een veel mildere rationaliseringsverplichting opgelegd. Het ontwerp hanteert verschillende categorieën met verschillende drempels, bijvoorbeeld 500 en 1500 leden. De Vlaamse Sportraad beseft dat het gezien hun internationale affiliaties niet evident is om unisportfederaties dergelijke drempels op te leggen, maar vindt het wel nuttig om een zekere vorm van samenwerking op te leggen aan federaties met minder dan 1500 leden. Dat kan de vorm krijgen van gezamenlijke overhead en administratie, shared services enzovoort. Dat de sporttechnische aspecten best gescheiden blijven, hoeft niet te beletten dat ook unisportfederaties baat hebben bij rationalisering en dat ze ter zake een inspanning kunnen doen.

De sporttakkenlijst, die in het uitvoeringsbesluit zal staan, ziet de Vlaamse Sportraad als een dynamisch, herzienbaar instrument. Niet elke nieuwe trend hoeft meteen een wijziging mee te brengen, maar de lijst vijftien jaar onaangevoerd laten is net zo min wenselijk.

Ook de Vlaamse Sportraad vraagt dat federaties de nodige tijd krijgen om zich met de nieuwe voorwaarden in regel te stellen. Het opgelegde traject roept wel enige bedenkingen op. Niet alleen gedwongen huwelijken zijn een risico, maar ook een 'blind getrouwd'-scenario op federatieniveau is best te vermijden. Dat zou dan neerkomen op een fusieoperatie waarvan de opportuniteit pas nadien wordt onderzocht.

Wat de financiering betreft, beoordeelt de Vlaamse Sportraad de uitwerking van de basissokkel en van de drie kwaliteitsprincipes gunstig, net als de outputfinanciering. De raad staat achter financiering op basis van resultaten en output van federaties veeleer dan op basis van hun loutere bestaan met conforme processen. Wel stelt de raad voor om de subsidiëring aan de samenwerkingsovereenkomst te koppelen en om rekening te houden met de context en de trends die voor recreatieve sportbeoefening gelden. De kwalitatieve parameters mogen in dat geval geen kopie zijn van die uit het unisportmodel.

Wat de beleidsfocussen betreft, ziet de raad de sportkampen zonder meer als een expertisedomein van en opdracht voor multisportfederaties. Hij stelt dan ook opnieuw voor om deze kampen als opdracht van unisportfederaties te schrappen.

Dat organisaties van sportieve vrijetijdsbesteding ook voor beleidsfocussen in aanmerking komen, is wel een goede zaak.

Het systeem met beleidsfocussen kan het toekomstige decreet in staat stellen om trendgericht en flexibel nieuwe sportvormen te ondersteunen. De raad adviseert dan ook om ze aan te wenden met het oog op oplossingen voor blinde vlekken in het sportlandschap.

Bij het aanbod van a tot z heeft de Vlaamse Sportraad geen fundamentele opmerkingen, zij het dat het in het ontwerp van decreet erg vaag geformuleerd is gebleven. Hopelijk komt het in de uitvoeringsbesluiten beter uit de verf, zo niet dreigt het bij een containerbegrip te blijven. A tot z hoort niet enkel op leeftijdsgroepen gericht te zijn, maar ook te worden verruimd tot kansengroepen en geografische blinde vlekken. Aangezien de sporter en de club centraal zouden moeten staan, moeten mensen overal in Vlaanderen de kans hebben om aan zoveel mogelijk sporten deel te nemen.

In al zijn adviezen vraagt de raad om de planlasten op zijn minst niet te verhogen. Zo stelt hij voor om te werken met persoonlijke basisgegevens in plaats van rijksregisternummers. Daarover is echter al voldoende gezegd en geschreven. Hoe dan ook pleit de spreker om geen reserme aparte documenten te eisen voor beleidsplannen en beleidsfocussen. Ze worden beter geïntegreerd in de samenwerkingsovereenkomsten.

De erkenningsvoorwaarden vindt de Vlaamse Sportraad soms wat zwaar in vergelijking met het voordeel dat de erkenning bepaalde federaties kan opleveren. Daarom stelt hij voor om het beleidsplan en het financiële plan als voorwaarden te schrappen, behalve dan het bewijs van Vlaamse autonomie. Een geloofwaardig werkingsverslag zou een beter instrument zijn. Als het enkel om erkenning en niet om subsidiëring gaat, welke baat hebben een beleidsplan en uitgebreide financiële rapportering dan?

Het ontwerp van decreet strekt terecht tot een rationalisering van het G-sportlandschap. Het betreft één uni-G-sportfederatie en één G-sportplatform. Daarnaast introduceert het ook een derde actor, een nieuwe afdeling voor G-sport binnen Sport Vlaanderen. Uiteindelijk leidt dit wel tot drie aanspreekpunten voor G-sport, wat niet echt optimaal lijkt in het streven om de G-sporter zelf centraal te laten staan in dit beleid. Ideaal zou één bovenlokale overheids- of semi-overheidsstructuur zijn, met daarnaast één sportfederatie als particuliere partner.

De Vlaamse Sportraad had het risicovechtsportenplatform liever in het GES-decreet gezien. Voor gevechtsporten kunnen hoe dan ook uni- of multisportfederaties bestaan, maar dit specifieke platform met opdrachten op het vlak van gezondheid, ethiek, veiligheid enzovoort, hoort meer thuis in het GES-decreet, waarin nu ook de fitnesssector wordt gereguleerd.

Voorts vraagt de raad zich af waarom de beleidsperiode niet synchroon loopt met de Vlaamse legislatuur. Ze is om begrijpelijke redenen aan olympiades gekoppeld, maar de raad zou toch verkiezen dat de minister aan het begin van de regeerperiode een jaar krijgt voor een beleidsplan. Dan heeft hij daarna de gelegenheid om het in de praktijk te brengen. In het huidige stelsel is het niet denkbeeldig dat een minister het beleidsplan net voor de verkiezingen moet uitbrengen, waardoor het eigenlijk geen impact meer zal hebben.

Frank Bulcaen vat samen dat de uitgangspunten als de centrale rol voor de sporter en de nieuwe subsidie-instrumenten concreet gestalte hebben gekregen in het ontwerp van decreet. Er komt een duidelijke kwaliteitsimpuls, net als meer autonomie voor de sportfederatie. Met de uitwerking van het rationaliseringsprincipe gaat de Vlaamse Sportraad dan weer niet helemaal akkoord. Vandaar dat zijn advies voorwaardelijk positief was. De voorwaarde hield in dat de ondergrens voor multisportfederaties op 30.000 leden zou liggen, dat er incentives komen met betrekking tot fusies bij diezelfde multisportfederaties, en dat de organisatie van sportkampen alleen bij hen een beleidsfocus zou zijn. Het voorliggende ontwerp hanteert echter een drempel van maar 10.000 leden, al stelt het wel een evaluatie na één jaar voorop. De incentives voor fusies blijven voorbehouden aan de unisportfederaties, die nog steeds sportkampen als beleidsfocus mogen hebben.

De Vlaamse Sportraad constateert dat het ontwerp van decreet weinig of geen gevolg geeft aan de suggesties in het advies, waarin hij nochtans heel veel tijd en moeite heeft geïnvesteerd in overleg met de sector. Zijn expertise staat nochtans buiten kijf. Vandaar de oproep om de inspraakgedachte ook echt te honoreren. Uiteraard is de politiek niet verplicht om een niet-bindend advies te volgen, maar dan zou men toch verwachten dat ze ook inhoudelijk motiveert waarom niet. Dat is dan weer wel wettelijk verplicht.

2. Toelichting namens de Vlaamse Sportfederatie

Lode Grossen, voorzitter van de Vlaamse Sportfederatie, zal eerst de situatie van het ropeskipping verduidelijken. Aangezien ropeskipping met de FIG is geassocieerd, kan Gymfed het zonder probleem aanbieden. Voor het moment voeren de respectieve federaties voor gymnastiek en ropeskipping gesprekken. Op 2 mei wordt waarschijnlijk al een raamovereenkomst getekend.

De visie van de VSF is niet gewijzigd sinds de conceptnota. Het ontwerp van decreet bevat een aantal wijzigingen maar blijft binnen de krachtlijnen van de conceptnota.

De VSF vond het overleg met de sector essentieel en had dan ook gehoopt dat er grondig rekening zou worden gehouden met haar advies.

De VSF gaat akkoord met enveloppefinanciering, daar deze de federatie autonomie toekent en de overheid financiële zekerheid biedt. Ook subsidiëring in functie van output lijkt de federatie logisch. Datzelfde geldt voor de daaruit voortvloeiende rationalisering van structuren en overhead. Ten slotte pleit het VSF net als de hele sector voor planlastverlaging.

De subsidiëring moet voortaan gebeuren in functie van sporters en niet in functie van structuren, vindt de VSF. Lode Grossen illustreert aan de hand van een voorbeeld dat het huidige decreet net dat laatste doet. Zo zijn er in de huidige regeling 21,5 vte voor 32.000 leden in vijf kleine multisportfederaties, tegenover 6 vte voor een multisportfederatie met 33.000 leden. Hier is het mogelijk om geld beschikbaar te maken voor de sport en sporters zelf. Momenteel werken 14 gesubsidieerde vte voor 60.000 leden in vier verschillende unirecreatieve federaties binnen één sporttak, tegenover 12 vte voor 206.000 leden binnen diezelfde sporttak. Het uitgangspunt om naar Nederlands model één federatie per sporttak toe te staan, zorgt dan ook zonder meer voor efficiëntiewinst met meer sporttechnische begeleiding en minder overheadkosten.

Randvoorwaarden voor succesvolle fusies zijn keuzevrijheid, overgangsmaatregelen en begeleiding. Op basis van de verschillende standpunten van de 65 aangesloten federaties heeft de raad van bestuur van de VSF een consensus nagestreefd. Degenen die het voorliggende ontwerp overwegend genegen zijn, vertegenwoordigen meer dan 1,2 miljoen sporters. Lode Grossen onderscheidt:

- unisport- en recreatieve sportfederaties die de rationalisering liever verder doorgedreven hadden gezien;
- unisport- en recreatieve sportfederaties die achter het – oorspronkelijke – ontwerp van decreet staan;
- unisport- en recreatieve sportfederaties die niet hoeven te fusioneren en achter het ontwerp van decreet staan;
- recreatieve sportfederaties die wel moeten fusioneren maar achter het ontwerp van decreet staan.

De tegenstanders vertegenwoordigen ongeveer 161.000 sporters. Hier onderscheidt de spreker:

- multisportfederaties met minder dan 10.000 leden;
- multisportfederaties met tussen 10.000 en 30.000 leden;
- bepaalde recreatieve sportfederaties.

De VSF treft in het ontwerp van decreet een goed kader aan, waarin echter elk element zoals het er nu staat, belangrijk is. Daarom moet het ontwerp in zijn geheel worden goedgekeurd. Wel vraagt het VSF om terug te keren naar de oorspronkelijk vooropgestelde drempel van 30.000 leden bij multisportfederaties, en sportkampen enkel in die federatiecontext te subsidiëren.

Met betrekking tot de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding en de koepelorganisatie heeft de VSF geen specifieke opmerkingen. Ze ziet het als een winst dat ook bij de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding beleidsfocussen mogelijk worden.

De VSF vraagt om de timing te handhaven en een snelle politieke beslissing te nemen, wat bij vele federaties de onzekerheid zou wegnemen.

3. Vragen en opmerkingen van de commissie

Joris Poschet vraagt zich af hoe de vraag van drie federaties om meer tijd, te rijmen valt met de oproep van de VSF om geen uitstel toe te staan.

De samenwerkingsovereenkomsten in artikel 17 zijn bedoeld voor empowerment. Maar mochten ze met regelneverij vanuit Sport Vlaanderen gepaard gaan, zullen ze net een remmend effect hebben, waardoor die organisatie de sturing van de betreffende sportfederatie zou kunnen overnemen. Als dit ontwerp inderdaad tot een 'light' decreet moet strekken, zou de filosofie achter de samenwerkingsovereenkomsten daarmee moeten overeenkomen. Hoe ziet de Sportraad die overeenkomsten?

Artikel 11 stelt dat de fusiebewegingen van multisportfederaties na een jaar zullen worden geëvalueerd. Heeft de VSF al intern overlegd hoe die evaluatie precies in het werk hoort te gaan?

Ook *Imade Annouri* is verrast door het contrast tussen de eerdere uitspraken over de strakke timing en de oproep van Lode Grossen om die timing net te behouden. Vindt de VSF-voorzitter het dan onbespreekbaar dat die timing wordt aangepast om goodwill te creëren en tot een goed einde te komen? Wat is voor hem het verschil tussen de overheidsmaatregelen die hij wel bepleit en een minder strakke timing?

Frank Bulcaen ziet een samenwerkingsovereenkomst als een element van planlastvermindering. Het is een goed instrument om enveloppefinanciering mogelijk te maken. Daardoor kan de omgang tussen de subsidieaanvrager en -verstrekker op een meer volwassen manier gebeuren. Zo wordt de periode afgesloten waarin het document belangrijker was dan het doel.

Er zijn bovendien waarborgen die moeten voorkomen dat dit top-down, betuttelend en te uniform verloopt. De federatie zal met een eigen beleidsplan naar Sport Vlaanderen kunnen stappen, wat neerkomt op bottom-up. Bovendien staat Sport Vlaanderen garant voor begeleiding en coaching en een een-op-een-relatie van elke respectieve federatie met iemand uit de administratie. In de subsidiëring van de jeugdsporttoelagen is dat al een heel heilzame praktijk gebleken. Vandaar dat de Vlaamse Sportraad de samenwerkingsovereenkomst gunstig tegemoet ziet.

In verband met de timing stelt *Lode Grossen* dat het tekenen van een fusieovereenkomst nog niet betekent dat de werking van de partnerfederaties dan al integraal op elkaar is afgestemd. Een goede overeenkomst bevat een overgangsperiode waarin elke respectieve partner autonoom voortwerkt, en de timing waarbinnen de integratie voltrokken moet zijn. Gymfed is een voorbeeld van een federatie die op die manier op korte termijn drie fusies met succes heeft kunnen realiseren.

Bart Caron vraagt aan Lode Grossen of het zin zou hebben om kleine unisportfederaties te laten fusioneren of toch ten minste gezamenlijk diensten te organiseren met federaties die gelijkaardige sporten vertegenwoordigen. Of maakt de internationale context met olympische disciplines en andere competities dat onmogelijk?

Lode Grossen antwoordt dat de VSF in een aanvankelijk advies heeft gesteld dat dergelijk gezamenlijk dienstenaanbod mogelijk zou moeten zijn om zo de overheadkosten te drukken. Bepaalde unisportfederaties zijn nu al onderhandelingen in die zin aan het voeren. Dit is een aangewezen weg tot rationalisering

met maximale inzet van de beschikbare middelen op de sport zelf. Daartegen kan de VSF niet gekant zijn.

IV. Vlaamse Triatlon & Duatlon Liga, Voetbalfederatie Vlaanderen, Parantee en Blauwput Omnisport

1. Toelichting namens de Vlaamse Triatlon & Duatlon Liga

Secretaris-generaal *Stefaan Depaepe* noemt de Vlaamse Triatlon & Duatlon Liga een kleine federatie die echter in de jongste twee olympiades een forse groei heeft gekend.

In de totstandkoming van het ontwerp van decreet heeft de liga de visie van het VSF ten volle gesteund. Maar de verlaging van de drempel van 30.000 naar 10.000 leden stemt haar minder tevreden. De raad van bestuur vreest een nieuwe slag tussen federaties om leden te winnen. Die concurrentie uit zich dan in het verzekeringsaanbod en het flirten met de grens van het medisch verantwoord sporten om toch maar het minimumaantal leden te halen. De triatlonfederatie is van oordeel dat verzekeringen niet tot de opdracht van de federaties behoren, maar aan de privésector toekomen. Een federatie kan opleggen dat leden die zich willen aansluiten, aan een bepaalde verzekeringsnorm voldoen en dit met een attest aantonen. In de praktijk gebeurt het nu al vaak dat leden na een ongeval hun veel betere eigen polis aanwenden in plaats van die van de federatie. De meeste triatleten sluiten voor hun sport extra verzekeringen af, bijvoorbeeld van hun fiets.

Wat het medisch verantwoord sporten betreft, vindt *Stefaan Depaepe* het aangewezen dat de overheid beslissingen neemt per sporttak of groep van sporttakken. Dan kan op dat vlak geen ongewenste concurrentiestrijd woeden. Misschien is er wel een sporterspaspoort mogelijk dat zowel de medische geschiktheid als de verzekeringsgraad registreert, zodat de federatie zich daar niet meer mee hoeft in te laten.

Met de drempel voor multisportfederaties op 10.000 leden vreest de spreker dat de middelen voor de unisportfederaties meer dan ooit in het gedrang zullen komen. Tot nu toe maakte de liga maximaal gebruik van de mogelijkheden op het vlak van personeelssubsidies. Als een unisportfederatie over een a-tot-z-aanbod moet beschikken, zal dat niet met minder dan het huidige personeel mogelijk zijn. Wel kan de overheid bepaalde expertise bundelen in andere instanties zoals de VSF, waar de federaties dan terecht kunnen voor uiteenlopende dienstverlening van juridisch advies tot lay-out van folders. Voor kleine federaties blijkt het ondoenbaar om zelf al die specifieke expertise in huis te houden.

Stefaan Depaepe pleit om snel tot een duidelijke beslissing te komen, gezien de beperkte tijd die dan nog rest voor een beleidsplan. Pas in de uitvoeringsbesluiten zullen concrete cijfers betreffende bijvoorbeeld het aantal vte bekend raken.

Ten slotte wil de secretaris-generaal nog even ingaan op het idee van de lichte aansluiting. Voor duatlon en triatlon geldt dat vele mensen deze sporten beoefenen zonder zich bij een club aan te sluiten. Ze nemen dan wel deel aan twee tot zes wedstrijden per jaar en verrichten daarvoor de nodige training. *Stefaan Depaepe* pleit om dit type sporter de gelegenheid te bieden om zich rechtstreeks bij een federatie aan te sluiten. De federatie kan hen dan via incentives in hun individueel traject begeleiden.

2. Toelichting namens Voetbalfederatie Vlaanderen

Benny Mazur, secretaris-generaal van Voetbalfederatie Vlaanderen, herinnert de commissie aan zijn deelname aan de hoorzitting naar aanleiding van de conceptnota (*Parl.St.* VI.Parl. 2014-15, nr. 460/2). De VFV is een autonome sportfederatie, die weliswaar samenwerkt met haar koepelorganisatie KBVB. Hoewel de voetbalbond in dit debat soms is opgevoerd als de baarlijke duivel is de VFV best tevreden over de samenwerking.

Voetbalfederatie Vlaanderen is tegelijk de grootste federatie en één van de jongste. Juist door haar prille leeftijd kan ze nog ten volle waarderen wat subsidiëring voor een federatie kan betekenen. De secretaris-generaal spreekt zijn dank uit voor wat die steun voor het Vlaamse voetbal heeft opgeleverd, en betreurt dat de verantwoordelijken dit geen twintig jaar eerder hebben ingezien.

Vanaf het begin besepte de VFV dat niet iedereen het haar gemakkelijk zou willen maken. Maar voor een voetbalfederatie is het net zo min als voor de giraffe in de presentatie van Benny Mazur, zinvol om in een boom te vluchten. Met andere woorden heeft de VFV de uitdaging aangenomen om binnen het toekomstige decreet te functioneren, naar analogie met de pinguïns op een smeltende ijsberg. In hun boek 'Onze ijsberg smelt!' grijpen de auteurs John Kotter en Holger Rathgeber dit beeld aan om angst voor verandering te illustreren.

Specifiek voor het voetbal geldt dat vijf federaties de kans hebben gekregen om zich aan te passen aan de nakende veranderingen. Bestuurders en sporttechnici van de vijf federaties zijn samen op zoek gegaan naar 'het licht'. Het resultaat zijn een voetbalvisie en een beleidsvisie met oog voor het voetballende kind, de trainer en de bestuurder van de voetbalclub. Dit heeft duizenden werkuren aan voorbereidende vergaderingen gekost, maar uiteindelijk hebben die de moeite geloond. De kans om meer goals te scoren hoort men niet zomaar te laten liggen.

Benny Mazur kan met enige fierheid meedelen dat de VFV op 27 april een officiële samenwerking met de VMF en de KBLVB heeft kunnen afsluiten. Nog fierder is de spreker erop dat de personeelsleden en sporttechnici van al deze federaties – maar ook van de Vlaamse Zaalvoetbalbond en de KVV – samen een nieuwe visie op en een mission statement van het voetbal in Vlaanderen hebben kunnen ontwikkelen.

In talloze vergaderingen kwam de vraag aan bod hoe de mensen zich in het beoogde Voetbal Vlaanderen thuis kunnen voelen. In de raamovereenkomst bestaat de oplossing erin om verschillende huizen te bouwen, met centraal Huis Voetbal. In de Pro League zelf heeft de VFV geen inspraak, maar dat heeft ze wel in de Vlaamse clubs van die liga: met betrekking tot deelname aan de topsport-scholen en het elitejeugdvoetbal. Tot helemaal onderaan is er echter plaats voor iedereen. Iedereen kan op zijn eigen niveau zijn ding doen.

Tussen de niveaus komen er geen belemmeringen. Het zou bijvoorbeeld mogelijk worden dat een club van het recreatieve veldvoetbal zonder stijgers en dalers doorgroeit naar het provinciale voetbal, waar wel promoties en degradaties gelden. Omgekeerd kunnen ook de VFV-clubb terecht bij de structuren van de andere betrokken federaties. Voor minivoetbal en futsal gelden soortgelijke mogelijkheden. Dit principe heeft de stuurgroep op zijn voorlaatste vergadering eenparig geaccepteerd. In het nieuwe huis is plaats voor alle in het ontwerp van decreet gevraagde vernieuwing: innovatie, anders georganiseerd voetbal, meisjesvoetbal en G-voetbal. Inmiddels blijven ook voor andere kandidaten nog verdiepingen vrij in het nieuwe huis.

Op 31 maart 2016 telde de VFV ruim 290.000 leden. Voetbal Vlaanderen zou heel blij zijn als ook de 60.000 leden van nog vier andere federaties zouden willen toetreden. Voor die 60.000 leden beschikken die federaties momenteel overigens over meer gesubsidieerde personeelsleden dan de VFV. Bovendien is dat personeel door zijn hogere gemiddelde anciënniteit ook nog eens veel duurder. Daarop wil Benny Mazur vandaag niet voortborduren, maar hij wilde even in herinnering brengen waarom een nieuw decreet nodig werd geacht. Het huidige decreet blijkt gewoon niet meer betaalbaar.

In haar streven naar een zo open mogelijk huis heeft de VFV in de raamovereenkomst op zowat alle verzuchtingen van de partners positief geantwoord. Zelf heeft ze bedongen dat ze in continuïteit kan voortwerken op haar statuten waaraan een btw-tarief is gekoppeld. Dat doet de KVV af als een praktijk van de baarlijke duivel, maar de maatregel is alleen ingegeven door de mogelijkheid van de eindgebruiker om zijn btw te recupereren, wat gunstig uitvalt voor de club, de voetballer enzovoort. Van de statuten van de VFV blijft voor het overige heel weinig over: er komen een nieuwe algemene vergadering, een nieuwe missie, nieuwe methodes enzovoort. Alle nieuw toegetreden federaties en hun leden kunnen rekenen op een meer dan evenredige vertegenwoordiging. Die is ook afgetoetst binnen de VFV, overigens niet met de KBVB.

Fusioneren is een werkwoord. De ervaring van Benny Mazur met de voetbalclubs Cercle en Verbroedering Maasmechelen heeft geleerd dat zelfs een fusie tussen partners die het water aanvankelijk veel te diep vinden, een prachtig resultaat kan opleveren als iedereen er na een principesbeslissing voor gaat. De grote sportclubenquête van minister Muyters heeft trouwens aangetoond dat groot niet per definitie slecht hoeft te zijn. Dat geldt ook voor federaties.

De Vlaamse Zaalvoetbalbond wijst categoriek elke fusie af en haalt daarvoor nog dertig jaar oude koeien uit de sloot, stelt Benny Mazur, die wel respect kan opbrengen voor die correcte duidelijkheid maar toevoegt dat de eindgebruiker intussen zijn keuze wel zal maken.

Tot kort voor de hoorzitting ging Benny Mazur ervan uit dat ook de KVV de overeenkomst zou ondertekenen. De VFV was dan ook verrast met de laconieke mailcommunicatie van Yves Garnier dat de KVV – gezien onder andere deze hoorzitting – daarvan afzag en mogelijk later de gesprekken zou hervatten. De andere partners hebben de met veel geduld samen ontworpen overeenkomst wel ondertekend zoals ze voorlag. De KVV mag dan wel schermen met haar achterban, personeel, raad van bestuur enzovoort maar zal uiteindelijk toch tot één standpunt moeten komen. Dan zal de deur van de VFV openstaan. Bij haar zal voetbal van a tot z hoe dan ook beschikbaar zijn.

3. Toelichting namens Parantee

Directeur *Jessica De Smet* van Parantee herinnert zich hoe ze al in 1999 in de commissie werd gehoord in de voorbereiding van het toenmalige ontwerp van decreet. Toen heeft het nog twee jaar geduurd voor het decreet uiteindelijk in werking is getreden. Jessica De Smet hoopt dat het deze keer geen twee jaar zal duren voor het nieuwe decreet van kracht wordt.

De directeur noemt G-sport een aparte categorie in de unisportfederaties gezien haar all-in-one-aanpak. Er is aanbod voor zowel jong als oud, en zowel laagdrempelig als topsportgericht. Er is competitieaanbod voor alle sporters met een beperking: blinden, slechtzienden, doven, slechthorenden, personen met een fysieke handicap, met een psychische beperking of een verstandelijke handicap.

Personen met een fysieke beperking kan men onmogelijk samen laten sporten met personen met een verstandelijke beperking, aangezien ze niet met elkaar willen worden geassocieerd. De federatie moet haar uiterste best doen om de eigenheid van alle doelgroepen te bewaren, net als de eigenheid per sporttak. De federatie herbergt zowat 25 verschillende culturen. Elke sporttak heeft immers andere gewoonten, reglementen en beoefenaars. Ook de aangesloten clubs zijn erg divers: sommige bieden maar één sport aan, andere meer sporten in multi- of omnisportverband.

Als unisportfederatie biedt Parantee ook topsport aan. Via de nationale koepel Belgian Paralympic Committee is Parantee aangesloten bij alle internationale federaties voor G-sport in hun eigen sporttak. Dit impliceert dat Parantee in verband met het Antidopingdecreet al die federaties apart moet contacteren om na te gaan wie tot de nationale en wie tot de internationale elite behoort.

Dat G-sport inclusief in dit ontwerp van decreet is opgenomen, stemt Jessica De Smet om vier redenen tevreden:

- de meeste opmerkingen van Parantee vinden hun weerslag in het voorliggende ontwerp, waaronder de definitie van G-sport en de toevoeging van Paralympische Spelen;
- G-sport blijft op de sporttakkenlijst staan;
- de federatie, die al sinds 1999 convenants voor samenwerking met de unisportfederaties afsluit – intussen al 25 – krijgt nu een bijkomende opdracht om dit integratiebeleid voort te zetten en wordt daarvoor vergoed;
- het ontwerp verankert de onverdroten inzet van alle G-sportactoren om het nieuwe G-sport Vlaanderen mogelijk te maken en de taken complementair op elkaar af te stemmen.

Daarnaast ziet Jessica De Smet ook aandachtspunten. De samenwerkingsverbanden met reguliere sportfederaties houden in dat de betrokken leden daar aangesloten blijven, maar daardoor gaat het ledenaantal van de G-sportfederatie op termijn achteruit. Blijft de huidige remuneratie op basis van tweemaal het ledenaantal dan op termijn wel voldoende?

Voor de kwaliteit van de trainers hangt Parantee af van haar particuliere partners. De unisportfederaties moeten bereid zijn om in voldoende opleiding voor de G-sportdoelgroep te voorzien.

Voorts mag de bijkomende opdracht in het ontwerp ook weer niet voor gevolg hebben dat de unisportfederaties niets meer voor de G-sport doen omdat ze ervan uitgaan dat Parantee alles voor haar rekening zal nemen. De nodige waakzaamheid en incentives zijn dan ook geboden.

Op 20 mei 2016 zal Parantee de raamovereenkomst ondertekenen voor fusie met Psylos, de recreatieve G-sportfederatie. Psylos heeft daarbij het nodige vertrouwen aan de dag gelegd en vindt het normaal dat Parantee als unisportfederatie haar vzw-structuur behoudt. Op dat vlak absorbeert Parantee Psylos, maar ook Parantee zelf staat achter een heel gelijke behandeling. De nieuwe raad van bestuur is qua leden paritair samengesteld, met een voorzitter van Parantee.

Wat de timing betreft, vindt Jessica De Smet de vergelijkingen met een huwelijk niet echt opgaan. Zelf vergelijkt ze het ontwerp van decreet liever met een nieuwbouw. Funderingen worden gelegd voordat er wordt gebouwd. Het vorige regeerakkoord kondigde al rationalisering en een nieuw decreet aan. Het huidige regeerakkoord vermeldt heel expliciet rationalisering en resultaatgerichte financiering. Wie de kop niet in het zand heeft gestoken, kon ruim op voorhand de nodige voorbereidingen treffen. Per slot van rekening moet op 1 januari 2016

alleen de vorm in orde te zijn en is er dan nog ruim de tijd voor het inhoudelijke werk.

Op die laatste stelling repliceert *Bart Caron* dat decreten in het parlement worden goedgekeurd en niet in de regeringsonderhandelingen. Wetgeving bestaat niet uit documenten met intenties maar uit decreten.

4. Toelichting namens Blauwput Omnisport

Ann Boonen is secretaris van Blauwput Omnisport, dat in 2018 125 jaar bestaat. Het recente ledenaantal ligt tussen 1600 en 1700. Op dit moment zijn er 1693 betalende leden, een record. Als omnisportclub heeft Blauwput in haar aanbod een perfecte combinatie van breedte- en topsport.

Ongeveer 12 percent van de leden is jonger dan zes. Meer dan 12 percent van alle sportcheques van de Leuvense sportdienst voor vierdewereldleden worden ingediend door Blauwput. Meer dan 12 percent van de leden zijn vrouwen boven de twintig. Het sportaanbod geldt voor alle leeftijden vanaf drie jaar.

In de gymnastiekwereld is Blauwput Omnisport een grote naam. Al meer dan zestig jaar heeft de club topgymnasten in haar rangen, waaronder Donna-Donny Truyens en Jimmy Verbaeys.

De club biedt haar negen disciplines zowel op recreatief als competitief vlak aan. Elk lid betaalt alleen voor de sport die hij beoefent en het niveau waarvoor hij traint, wat neerkomt op een aanvulling van het basislidgeld met een bedrag dat afhangt van de specifieke sport en het aantal trainingsuren. Een badmintonrecreant die een uur per week en zonder begeleiding speelt, betaalt voor tien maanden 105 euro. Een competitieplayer die drie uur per week traint onder begeleiding van gediplomeerde lesgevers, betaalt 142 euro. Op die manier is het gemakkelijk en goedkoop om sporten te combineren.

Recreanten hoeven niet voor competitie te betalen. De enige manier om dit systeem voor de club financieel haalbaar te houden, bestaat erin dat ze de recreanten bij een omnisportfederatie aansluit. Dat lidgeld ligt beduidend lager.

Tot midden vorig sportjaar zag geen enkele unisportfederatie daar een probleem in, aangezien die meestal toch geen recreatief aanbod hebben. De omnisportfederatie organiseerde zomerkampen met korting voor de aangesloten leden. De club kreeg via die federatie subsidies voor het aanbod en de begeleiding van de recreanten. Ze nam zelfs deel aan de volleybalcompetitie voor recreanten bij de federatie. Als enige federatie biedt de omnisportfederatie een sportverzekering zonder franchise aan, en clubactiviteiten en losse medewerkers zijn er gemakkelijk te verzekeren.

Begin mei 2015 deelde de badmintonfederatie echter aan Blauwput mee dat de club niet in orde was met haar aansluitingsvoorwaarde, die stelde dat alle badmintonspelers van de club bij haar moesten aangesloten zijn. Dit houdt ongetwijfeld verband met het nieuwe ontwerp van decreet, aangezien de badmintonfederatie in de tien jaar dat Blauwput er lid is, nooit een dergelijke mail heeft gestuurd. De eerste mail van de federatie vermeldt zelfs zonder meer dat dit interne reglement gericht is op de aanwerving van een extra administratieve kracht.

Het lidgeld van de badmintonfederatie ligt 66 percent hoger dan dat van de omnisportfederatie, en dat voor een erg miniem aanbod voor recreanten en een veel beperkter verzekeringsstelsel. Vandaar dat bestuursleden van Blauwput met de federatie hebben vergaderd met het oog op een uitzondering omwille van haar

specifieke omnisportwerking. Zo zou de enkel op badminton gerichte verzekering impliceren dat Blauwput recreatieve badmintonners die nog meer sporten beoefenen, ook nog bij een andere sportfederatie moet aansluiten. De meerkosten zouden dan zelfs oplopen tot 177 percent, zonder enige meerwaarde voor de leden.

Intussen heeft de badmintonfederatie inderdaad een kleine toegeving gedaan en haar verzekeringspolis op alle sporten toepasbaar gemaakt. Maar de federatie is blijven eisen dat Blauwput alle badmintonspelers bij haar zou aansluiten op straffe van uitsluiting uit de badmintoncompetitie. Daarom heeft Blauwput Omnisport eind 2015 beslist om ook de recreanten daar aan te sluiten, zonder dit in het lidgeld door te rekenen.

Ann Boonen vreest dat een nieuw decreet en het voorbeeld van de badminsportfederatie andere federaties tot gelijke maatregelen zullen aanzetten. Het lidgeld voor een recreant ligt bij de tafeltennisfederatie 18 euro of 300 percent hoger dan bij de omnisportfederatie, eveneens zonder enige meerwaarde voor het lid. Helemaal onbetaalbaar zou het worden als bijvoorbeeld iemand die elke week één keer badmintont en één keer tafeltennist, bij die twee unisportfederaties moet worden aangesloten. Aan de leden krijgt het bestuur nooit uitgelegd dat ze om dergelijke redenen plots minstens 10 percent meer lidgeld moeten betalen. Gezien de grote concurrentie tussen sportclubs zullen de leden dan snel overstappen naar pakweg de zuiver recreatieve badmintonclub uit de buurt, als ze al niet helemaal met sporten ophouden.

Overigens zijn de recreanten gymnastiek nu bij de Gymnastiekfederatie aangesloten, aangezien die een sterke recreantenondersteuning aanbiedt, inclusief bijscholen, recreatiewedstrijden en een regeling bij Sabam.

Als de badmintonfederatie beweert dat haar handelwijze niet is ingegeven door het nieuwe decreet, dan vraagt Ann Boonen zich af waarom de eerste mail meteen na de start van de onderhandelingen is gestuurd. Dat nieuwe decreet zal het recreantenaanbod bij de unisportfederaties allesbehalve doen verhogen.

Unisportfederaties zullen weliswaar een aanbod van a tot z moeten hebben, maar houdt dat dan competitie voor jong en oud in? Of breedtesport en topsport? Als hun subsidiëring enkel het aanbod in hun specifieke sport betreft, waarom zou Blauwput dan haar omnisporters moeten aansluiten? Welke baat hebben die daarbij? Waarom zou het clubbestuur zelf niet meer mogen beslissen welke federatie de beste is voor haar leden?

Tot slot benadrukt Ann Boonen dat de hele club op de inzet van vrijwilligers draait. Niemand in de club heeft enig persoonlijk financieel voordeel bij meer of minder aangesloten leden. Maar het bestuur ziet de clubwerking nu in het gedrang komen, en daarmee het sportplezier van de 1693 leden.

De secretaris hoopt dat het beleid rekening wil houden met de verzuchtingen van de omnisport en hoopt dat die ook gestalte vinden in de regeling voor de opkomende light- en multisporten, zowel in de uitvoeringsbesluiten als in het GES-decreet. In dat geval wordt het misschien mogelijk om bij het 125-jarige jubileum in 2018 de kaap van de 2000 leden te hebben gerond.

5. Vragen en opmerkingen van de commissie

Joris Poschet feliciteert Parantee voor de organisatie van de raad van bestuur na de fusie, die het vertrouwen tussen de partners weerspiegelt. Sport is nu eenmaal passie met een belangrijk psychologisch aspect en vaak een jarenlange persoonlijke inzet. In die zin kan het taalgebruik soms de doorslag geven. Vandaar de tip ter attentie van Benny Mazur om voorzichtig om te springen met uitdrukkingen als 'de andere federaties' en 'ons huis waar jullie welkom zijn'. Beter zou zijn om ze uit te nodigen om elkaar te ontmoeten om samen een nieuw verhaal te schrijven op basis van gelijkwaardigheid.

Tot ongeveer 103.000 leden rendeert het om meer leden te hebben. Boven dat aantal komt er geen extra geld meer per extra aangesloten lid, behalve de zogenaamde bruidsschat voor de aansluiting van een recreatieve unisportfederatie. Kan Benny Mazur dat bevestigen?

Heeft de VFV contacten met de Liefhebbers Zaalvoetbal Cup, die meer dan 5000 leden verenigt?

Hoe ziet de raad van bestuur van het nieuwe Voetbal Vlaanderen er concreet uit?

Benny Mazur dankt Joris Poschet voor de taaltip. Met 'ons huis' bedoelt hij echter het nieuwe huis dat de vijf federaties samen hebben ontworpen. Vandaag is een dergelijk huis er nog niet. Vandaag heeft slechts één federatie zowel vrouwen-, zaal-, amateur- en betaald voetbal in haar organisatie, namelijk de VFV.

In verband met de zogenaamde bruidsschat vertrekt Benny Mazur van de vaststelling dat bepaalde federaties middelen hebben vergaard. Dat is geen verwijt, want dat gebeurt met het oog op langetermijndoelen, waar de VFV helemaal achterstaat en die in het nieuwe kader ook uitvoerbaar zullen zijn. In de overeenkomst staat dat hun bruidsschat zal mogen worden aangewend voor de specifieke werking die het beleidsplan daarvoor bestemt. Middelen van het minivoetbal zullen heus niet dienen om Lukaku te betalen, noch voor de voortzetting van de huidige VFV-werking. Ze zullen integraal worden geïnvesteerd in minivoetbal.

De VFV is op zich een arme federatie omdat ze meer doelstellingen heeft dan de middelen die ze van de overheid en de clubs ontvangt.

Het ontwerp van decreet bevat inderdaad een aftopping op 100.000 leden. In die zin zou Voetbal Vlaanderen geen subsidiewinst halen uit toetreding van nog vier federaties. Een gelijkaardig effect verwacht Benny Mazur voor de middelen uit 'de korf'. Het oude decreet benadeelde de VFV al relatief in vergelijking met de kleinere voetbalfederaties en dat zal in het nieuwe decreet het geval blijven. Ook voor de opleiding van gediplomeerde trainers krijgt de VFV minder middelen in verhouding tot haar output.

Benny Mazur bevestigt de waardering van de VFV voor de LZ Cup. Het is zeker de bedoeling dat die bond in geval van interesse een plaats kan krijgen in de huizen voor zaalvoetbal, minivoetbal en futsal.

Wat de raad van bestuur betreft, daarin zetelen vandaag vertegenwoordigers van alle provincies en niveaus in de VFV, met daarnaast specifieke vertegenwoordigingen van het vrouwenvoetbal en het zaalvoetbal. Het gaat in totaal om twaalf mensen. Het ontwerp voorziet in een uitbreiding tot vijftien personen met een garandeerde vertegenwoordiging voor de federaties die het huis binnenkomen.

In dat huis kan beleid worden gevoerd. De raamovereenkomst bevat een vetorecht met betrekking tot de uitbouw van de specifieke takken mini- en zaalvoetbal. De VFV kan alleen maar haar voordeel doen met de expertise van bijvoorbeeld de Vlaamse Minivoetbalfederatie. Omgekeerd wil de VFV het wel mogelijk maken om bijvoorbeeld terug minivoetbal te spelen in elke provincie.

Bart CARON,
voorzitter

Joris POSCHET
Peter WOUTERS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

Bloso	Agentschap voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie
btw	belasting over de toegevoegde waarde
cao	collectieve arbeidsovereenkomst
CEO	chief executive officer
EK	Europees kampioenschap
FIG	Fédération Internationale de Gymnastique
futsal	fútbol de salón
G-sport	gehandicaptensport
GES	gezond en ethisch sporten
GGISS	Good Governance, Innovation & Service marketing in Sport
Gymfed	GymnastiekFederatie Vlaanderen
ICT	informatie- en communicatietechnologie
KBLVB	Koninklijke Belgische Liefhebbersvoetbalbond
KBVB	Koninklijke Belgische Voetbalbond
KU Leuven	Katholieke Universiteit Leuven
KVV	Koninklijke Vlaamse Voetbalbond
LZ Cup	Liefhebbers Zaalvoetbal Cup
MRE	multisport recreatieve sportfederatie
SARC	Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
URE	unisport recreatieve sportfederatie
VFV	Voetbalfederatie Vlaanderen
VMF	Vlaamse Minivoetbalfederatie
VSF	Vlaamse Sportfederatie
vte	voltijdsequivalent / voltijdequivalent
VTs	Vlaamse Trainersschool
vzw	vereniging zonder winstoogmerk
WK	wereldkampioenschap